

ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ ТА НОВІ ВИМОГИ ДО УЧАСНИКІВ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ ПРИ ЙОГО ОРГАНІЗАЦІЇ

Дистанційне навчання – це технологія, що ґрунтується на принципах відкритого навчання, широко використовує комп'ютерні навчальні програми різного призначення та створює за допомогою сучасних телекомунікацій інформаційне освітнє середовище для доставки навчального матеріалу та спілкування. Основними характерними рисами дистанційного навчання є:

- соціальна рівність: рівні можливості здобуття освіти незалежно від місця проживання, стану здоров'я і соціального статусу;
- модульність: в основу програми дистанційної освіти покладається модульний принцип; кожний окремих курс створює цілісне уявлення про окрему предметну сферу, що дає змогу з набору незалежних курсів-модулів сформувати навчальну програму, що відповідає індивідуальним чи груповим потребам;
- паралельність: навчання здійснюється одночасно з професійною діяльністю (або з навчанням за іншим напрямком), тобто без відриву від виробництва або іншого виду діяльності;
- гнучкість: учні, студенти, слухачі, що здобувають дистанційну освіту, в основному не відвідують регулярних занять, а навчаються у зручний для себе час та у зручному місці;
- економічність: ефективне використання навчальних площ та технічних засобів, концентроване й уніфіковане подання інформації, використання і розвиток комп'ютерного моделювання повинні сприяти зниженню витрат на підготовку фахівців;
- технологічність: використання в навчальному процесі нових досягнень інформаційних технологій, які сприяють входженню людини у світовий інформаційний простір.

Ураховуючи ці принципи, організація дистанційного навчання ставить перед викладачами та студентами нові вимоги.

По-перше, організація процесу дистанційного навчання неможлива без успішного оволодіння сучасними комп'ютерними технологіями як з боку викладачів, так і з боку студентів.

По-друге, дистанційне навчання вимагає інших підходів до викладання навчального матеріалу, підбору завдань, контрольних запитань тощо порівняно з традиційними формами навчального процесу.

По-третє, дистанційне навчання є найбільш динамічною формою організації навчального процесу, воно вимагає від викладача постійно слідкувати за останніми тенденціями в освітній та науковій сферах, вносити необхідні зміни в дистанційний курс.

По-четверте, дистанційне навчання може бути успішним лише в разі високої мотивації до навчання у студентів, наявності самодисципліни. Отже, викладач повинен зацікавити студента своєю дисципліною, переконати його в необхідності отримання відповідних знань.

По-п'яте, дистанційне навчання дає більше можливостей до здійснення індивідуального підходу до кожного студента з урахуванням його схильностей, здібностей та вмінь.

При дотриманні цих вимог дистанційне навчання розширює й оновлює роль викладача, робить його наставником-консультантом, який повинен координувати пізнавальний процес, постійно удосконалювати ті курси, які він викладає, підвищувати творчу активність і кваліфікацію відповідно до нововведень та інновацій.

Дистанційне навчання здійснює позитивний вплив на студента, сприяє підвищенню його інтелектуального та творчого потенціалу.

О.П. Гужва

ВИБІР ОСВІТНІХ СТРАТЕГІЙ

Виклики з боку глобалізаційних процесів позначаються на освіті як важливій складовій державотворення. Освіта опиняється на вістрі тих проблем, що мають надати нового імпульсу розвитку України. Як зберегти суверенітет, забезпечити розвиток усіх сфер життєдіяльності суспільства, яким чином наблизити нашу економіку і виробництво до міжнародного рівня – усім цим займається не тільки уряд.

Держава залишає можливість утворення ланцюгів підготовки спеціалістів від профільованих шкіл, ліцеїв, технікумів або училищ до вищих навчальних закладів. Останні беруть під свій патронат попередні освітні ланки. Така практика зберігається за провідними науково-освітніми закладами, такими як Київський політех.

Співпраця студентів різних курсів і викладачів, від асистента до професора, у науковій і практичній роботі, що мають відношення до сфери виробництва, забезпечує зростання наукового потенціалу, спадкоємність у підготовці кадрів.

Вихід на міжнародний рівень співпраці — це вимога сучасної освіти. Освітня програма Європейського Союзу Темпус охоплює сьогодні 27 країн на Західних Балканах, у Східній Європі, Центральній Азії, Північній Африці та на Близькому Сході. Програма Темпус, як зазначено у відомостях системи Гугл, фінансує міжуніверситетську співпрацю у сфері розроблення та вдосконалення навчальних програм, управління університетами, взаємодії науковців та громадянського суспільства, партнерства освіти і бізнесу, а також структурні реформи у сфері вищої освіти.

Програма Темпус є досить тривалою, її перший етап розпочався у 1990 році. Темпус I — 1990-1994; Темпус II — 1994-1998 додатково —